

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ ΖΟΥΓΚΛΑ ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ

(Άρθρον του γνωστού Άγγλου
έξερευνητού Σ. Τ. Στόνεχαμ.)

Έχω ακούσει πολλούς να μιλούν για τους κινδύνους της αφρικανικής ζούγκλας, για τα λιοντάρια της, τις λεοπαρδαλίες της, τα τεράστια φείδια της. Μά ποτέ μου δεν άκουσα κανένα να μου μιλήσει για το πιο τρομερό απ' τα θηρία, για το πιο «άνθρωποφάγο» απ' αυτά, για την Αυτόου Σατανική Μεγαλειότητα, το Μάμπα, όπως λένε τον κροκόδειλο οι ιθαγενείς της Κεντρώας Αφρικής.

Όλα τα μεγάλα ποτάμια της μαύρης ήπειρου κ' οι περισσότεροι από τους θάλους της και τις λίμνες της, είναι γεμάτα κροκοδείλους. Αυτά τα τρομερά τέρατα έχουν συχνά μάκρος είκοσιπέντε ποδιών και ή περιφέρεια του σώματός τους ξεπερνάει τα όχτω πόδια. Είναι αδύνατο να μάθω κανείς την ηλικία του, μά φαίνεται πως ή ζωή του είναι πολύ πιο μεγάλη απ' όλων των άλλων ζώων. Τα δόντια του που έχουν μάκρος τριών δαχτύλων κ' είναι γυριστά σαν αγκίστρια, έτσι πού, όταν χωνονται στις σαρκες των θυμάτων του, είναι σχεδόν αδύνατον ν' αποσπασθούν απ' αυτές. Η δύναμις των σιαγόνων του είναι καταπληκτική. Μπορούν μ' ένα χτύπημά τους — τό είδα με τα μάτια μου — να κάνουν κυριολεκτικώς λυώμα ένα μεταλλινό κουβά ή να συντριψουν σε χίλια κομμάτια την πρύμνη μιας θάρκας. Μ' ένα κλείσιμο επίσης των τρομερών σιαγόνων του μπορεί να κόψει όλόκληρα ανθρώπινα μέλη, χέρια ή πόδια. Απόδειξεις ή παρακάτω αληθινή ιστορία:

Ο φίλος μου κυνηγός Άρθουρ Σμίθ πλανιόταν κάποιον βράδυ μέσα σ' ένα θαλτοτόπι της Ροδεσίας, ψάχνοντας να βρή μια αντιλόπη, του σπανίου είδους «Σιτουτούνγκα», πού την είχε πληγώσει τό ίδιο απόγευμα. Έφτασε έτσι σ' ένα ποταμάκι πού κυλούσε μέσ' απ' τα καλάμια και, καθώς είχε ζεσταθή πολύ και διψούσε, κατέβηκε να πιη. Ένας νεαρός κροκόδειλος δέκα ποδιών μάκρους, στεκόταν ακίνητος λίγο παρέκει, μέσ' τό νερό, μά ό Σμίθ δέν τόν είδε. Και άφοϋ άπόθεσε τό τουφέκι του κάτω, έσκυψε να πάρη λίγο νερό στη χούφτα του και να πιη. Μά την ίδια στιγμή ό κροκόδειλος, όρμώντας έναντίον του, τόν θούτηξε με τα σαγόνια του απ' τό πόδι και τόν τράβηξε μέσ' στο ποτάμι.

Τό νερό ήταν ρηχό στο μέρος εκείνο και δέν ύπηρχε κίνδυνος να πνιγί ό κυνηγός, μά δέν άργησε ν' αντιληφθή ότι ό κροκόδειλος τόν τραβούσε προς ένα θαθύ θάλτο, όπου ασφαλώς δέν θα γλύτωνε.

Ο Σμίθ ήταν μεγαλόσωμος και δυνατός. Κι' άρχισε να παλεύη άπελπισμένα, προσπαθώντας να γαντζωθή κάπου στην όχθη. Κατώρθωσε τέλος να πιαστή από ένα χοντρό κλαδί κάποιου μεγάλου δέντρου, και τό έρπετο αναγκάστηκε να σταθή, μη μπορώντας να τόν κάνει να τό παρατήσει.

Γαντζωμένος με τό ένα χέρι ό κυνηγός, κατώρθωσε να τραβήξη με τό άλλο τό μαχαίρι του. Μά τα δόντια του κροκοδείλου είχαν παρατήσει τώρα την κνήμη του όπου τόν είχαν δαγκώσει στην αρχή, και τόν είχαν άρπάξει πιο κάτω, στον άστράγαλο. Έτσι του ήταν αδύνατο να χτυπήσει τό τέρας με τό μαχαίρι του στο κεφάλι.

Τί να έκανε; Έξαφνα τότε είδε ότι τό πόδι του, του οποίου τα κόκκαλα είχαν πριονίσει τα δόντια του κροκοδεί-

λου, μόλις συγκρατιόταν στην κνήμη από μερικούς τένοντες. Άμέσως, αποφασιστικά, ό Σμίθ έσκυψε και με δυό χτυπήματα του μαχαιριού του τις έκοψε.

Ήταν πειά έλεύθερος, μά... μ' ένα πόδι λιγώτερο!

Προσπάθησε τότε να συρθεί ως τό όπλο του, μά ό κροκόδειλος τόν άρπάξε πάλι, απ' τό γόνατο αυτή τη φορά, και ξανάρχισε να τόν τραβάη προς τό ποτάμι. Ίωρα όμως ό Σμίθ μπορούσε να τόν χτυπήσει με τό μαχαίρι του στο κεφάλι. Και πραγματικώς του κατάφερε επανειλημμένα χτυπήματα.

Μά τα χτυπήματά του δέν έφερναν κανένα αποτέλεσμα, γιατί χτυπούσαν άπάνω στα σκληρά λέπια του τέρατος. Τέλος τό μαχαίρι του Σμίθ χώθηκε ως τη λαβή του μέσα στο μάτι του κροκοδείλου και, αυτή τη φορά τό τέρας τόν παράτησε.

Έξαντλημένος ό άτυχος κυνηγός σύρθηκε κατόπιν ως την κατάσκήνωσί του, όπου οι ύπηρέτες του προσπάθησαν του κάκου να τόν περιποιηθούν. Είχε χάσει έν τώ μεταξύ τόσο αίμα, ώστε σε λίγο ώρα πέθανε.

* * *

Όσο για μένα, ή πιο δυσάρεστη περιπέτεια με κροκοδείλους μου συνεβη στον ποταμό Πεντζάνι. Μιά μερα, είχα πάρει τα σύνεργά μου με τό σκοπό να κατέβω στην άκροποταμιά και να ψαρέψω. Μά στο δρόμο μου συνάντησα άπειρες δυσκολίες έξ αιτίας της άφθονης θλαστήσεως πού φύτρωνε εκεί.

Τέλος όμως κατώρθωσα να ανακαλύψω ένα ιδεώδες μέρος για τό ψάρεμα: Ήταν μια γλώσσα άμμου πού προχωρούσε λοξά μέσ' στο ποτάμι, μήκους δεκαπέντε ποδιών και πλάτους τεσσάρων. Άκρη-άκρη σ' αυτήν ώρθωνόταν ένα δέντρο με πυκνό φύλλωμα.

Συγχρόνως όμως, με μεγάλη μου δυσάρεσκεια, είδα μεταξύ της όχθης και της γλώσσας της άμμου έν' άλλο δέντρο γιγαντιαίων διαστάσεων σωριασμένο κάτω πού μου έφραζε τό πέρασμα.

Απόθεσα τότε τό όπλο μου κάτω και τράβηξα τό μαχαίρι μου για ν' ανοίξω ένα πέρασμα μέσ' απ' τα κλαδιά του δέντρου αυτού και τ' αναρρηχτικα φυτά πού τό τύλιγαν. Κατώρθωσα τέλος έπειτ' από πολλές προσπάθειες, να σκαρφλώσω στον κορμό του, απ' όπου πήδηξα στην άλλη μεριά.

Προχώρησα τότε ως τό δέντρο πού ήταν στην άλλη άκρη, κάθησα κάτω άκουμπώντας τη ράχι μου στον κορμό του κι' άρχισα να ψαρεύω.

Έξαφνα ένας παράδοξος ήχος τράβηξε την προσοχή μου, ένας ήχος πού έμοιαζε με τό «γλου-γλου» του νερού. Παράτησα άμέσως τα σύνεργά μου για να δώ περι τίνος έπρόκειτο.

Η γλώσσα της άμμου, άπάνω στην όποία βρισκόμουν, προχωρούσε σχεδόν παράλληλα προς την όχθη, από την όποία τη χώριζε άπόστασις είκοσι ποδιών. Έρευνούσα τα καλάμια και τούς θάμνους, των οποίων τα πυκνά φυλλώματα έγερναν πάνω από τό ποτάμι για ν' ανακαλύψω την προέλευσι του θορύβου. Άγκάλιασα κατόπιν τόν κορμό του δέντρου κι' έσκυψα για να κυττάξω μέσα στο ποτάμι. Έξαφνα τότε τα μάτια μου συνάντησαν τα κίτρινα μάτια ενός κροκοδείλου πού βρισκόταν σ' άπόστασι τεσσάρων πο-

διών από μένα.

Τὰ νύχια του, μακρυὰ δυὸ δάχτυλα, εἶχαν γαντζωθῇ στὶς ρίζες τοῦ δέντρου καὶ τὸ ἓνα ἀπ' τὰ πόδια του ἦταν ἐντελῶς ἔξω ἀπ' τὸ νερό. Διέκρινα καθαρά μέσ' στὸ ποτάμι τὶς περιφέρειες τοῦ σώματός του κ' εἶμαι βέβαιος, παρ' ὅλη τὴν ταραχὴ πού μοῦ θόλωνε τὴν ὄρασι, ὅτι εἶχε μακρὸς τούλα-χιστον εἴκοσι ποδιῶν.

Μὰ αὐτὸ πού μοῦ πάγωσε τὸ αἷμα, ἦταν προπάντων ἡ ἔκφρασις τῶν ματιῶν του, ὅταν με εἶδε, μιὰ ἔκφρασις κρύα σαν λεπίδα μαχαιριοῦ. Ποτέ μου δὲν ἔνοιωσα στὴ ζωὴ μου τέτοιο τρόμο.

Ἀθόρυβα τὸ τέρας προχωροῦσε τώρα γιὰ νὰ με φτάσῃ. Ἀμέσως ἐγὼ ἄρχισα νὰ τρέχω πρὸς τὸ δέντρο πού ἦταν σωριασμένο κάτω, στὴν ἀρχὴ τῆς γλώσσας τῆς ἄμμου. Κατέβαλλα ὑπεράνθρωπες προσπάθειες, γιατί τὰ πόδια μου κολλοῦσαν στὴν ὑγρὴ καὶ μαλακὴ ἄμμο.

Μὰ κι' ὁ κροκόδειλος με κατεδίωκε με τὸ κεφάλι του καὶ τὴ ράχι του ἔξω ἀπὸ τὸ νερό, ὅπου τὸ τεράστιο μουσοῦδι του σχημάτιζε αὐλάκι, σὰν τὴν πρύμνη μιᾶς βενζινακάτου.

Στὴ στιγμή ὅμως πού ἐγὼ διέσχίζα μόλις καὶ μετὰ βίας εἶνα μέτρο, αὐτὸς ἔκανε τρία. Ἔτσι με προσπέρασε καὶ τότε ἄρχισε νὰ σκαρφαλῶνῃ στὴν ἄμμο. Ὅταν θῆκε ἔξω κι' ἀνῶρθώθηκε στὰ στριφτὰ πόδια του, ἀπλώνοντας τὸ τεράστιο κεφάλι του μπροστά, ὁ χώρος πού ἀπλωνόταν ἐλεύθερος μπροστά μου δὲν ἦταν οὔτε δυὸ πόδια.

Τὸν θεώρησα ἀνεπαρκῆ καὶ γιὰ νὰ ξεφύγω, ξαναγύρισα τρέχοντας στὴν ἄκρη τῆς ἄμμουδιᾶς. Ἐκεῖ προσπάθησα νὰ σκαρφαλῶσω στὸ δέντρο, μὰ ὁ κορμός του ἦταν λεῖος καὶ γλυστερός καὶ ξαναπέσα ἀμέσως κάτω.

Ἐξαντλημένος, λαχανιασμένος, γύρισα τὸ κεφάλι μου περιμένοντας νὰ δῶ τὸν κροκόδειλο νὰ μ' ἔχη πάρει ξοπίσω καὶ νὰ ὀρμᾷ ἐναντίον μου. Μὰ, πρὸς μεγάλη μου ἀνακουφισί, εἶδα πὼς εἶχε ξαναπέσει στὸ νερό καὶ κολυμποῦσε τώρα πρὸς τὸ μέρος τῆς ὀχθῆς, γιὰ νὰ μοῦ κόψῃ τὴν ὑποχώρησι.

Αὐτὸ ἦταν ἓνα μεγάλο λάθος ἐκ μέρους του, στὸ ὁποῖο χρωστάω τὴ ζωὴ μου.

Ἐτρεξα πάλι πρὸς τὸ γκρεμισμένο δέντρο, μὰ καὶ πάλι ὁ κροκόδειλος μοῦ ἔφραξε τὸ δρόμο. Ξαναγύρισα θιαστικά στὴν ἄκρη τῆς γλώσσας τῆς ἄμμου. Μὰ κι' ἐκεῖνος μ' ἔφτασε ἐκεῖ κολυμπώντας κι' ἄρχισε νὰ σκαρφαλῶνῃ γιὰ νὰ θῆ ἔξω.

Φαίνεται πὼς εἶχα ἐκείνη τὴν ἐποχὴ μεγάλη δύναμι ἐνεργητικότητος, γιατί, μολονότι ἐπανέλαβα πολλές φορές αὐτὴ τὴν μαγιοῦρα, δὲν εἶχα ἀποκάμει ἀκόμη καὶ διατηροῦσα τὴν ἐλπίδα νὰ σωθῶ.

Σὲ κάποια στιγμή, σταθήκαμε κ' οἱ δυό:

Ὁ κροκόδειλος με τὸ μισὸ κορμί του ἔξω ἀπὸ τὸ νερό, κυττάζοντάς με μ' ἓνα βλέμμα γεμᾶτο τρυμερὴ ἀπειλὴ κι' ἐγὼ, μουσκεμένος στὸν ἰδρώτα, λαχανιασμένος, ἀναρωτώμενος με ἀγωνία τί θὰ ἔκανε. Ἐπειτα τὸ γυνῆγι ξαναἄρχισε. Τὸ ἔρπετό ἄρχισε νὰ κολυμπᾷ πὺ γρήγορα κι' ἐγὼ ποδοπατοῦσα ἀπελπισμένα στὴν ὑγρὴ ἄμμο.

Καταλάβαινα ὅτι ἡ μόνη μου ἐλπίδα νὰ σωθῶ ἦταν νὰ μπερῶω νὰ τὸν προσπεράσω πρὶν προφτάσῃ νὰ προχωρήσῃ ἀρκετὰ ἀπάνω στὴν ἄμμο, ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ μ' ἀρπάξῃ στὸ πέρασμα.

Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ τὸν τραθῆξω ὅσο μποροῦσα πὺ κοντὰ στὴν ἄκρη τῆς γλώσσας τῆς ἄμμου γιὰ νὰ μπορέσω εἶτι νὰ κερδίσω καιρὸ καὶ νὰ φτάσω πρὶν ἀπ' αὐτὸν στὸ δέντρο πού ἦταν σωριασμένο κάτω.

Τὰ κατάφερα ἀρκετὰ καλά. Περίμενα νὰ μισοθῆ ἀπὸ τὸ νερό, ἔτσι πού τὸ κεφάλι του ἀπείχε δυὸ πόδια ἀπὸ μένα. Τότε ἄρχισα νὰ τρέχω.

Μὲ κυνήγησε καὶ κατάφερε νὰ με προσπεράσῃ, μὰ τόσο λίγο, ὥστε ἀποφάσισα νὰ δοκιμάσω τὴν τύχη μου. Τὴ στιγμή πού σκαρφαλῶνε στὴν ἄμμο, ὥρμησα μπροστά, ξεφεύγοντας παρὰ τρίχα ἀπ' τὶς μασέλες του.

Σκαρφάλωσα τότε στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου πού ἦταν πεσμένο κάτω, συγκεντρώνοντας ὅλη τὴν ἐνεργητικότητά μου γιὰ νὰ μεγαλώσω τὴν ταχύτητα τῶν κινήσεών μου. Κισσοὶ τυλιγόντουσαν γύρω μου, κλαδιά μοῦ μαστίγωναν τὸ πρόσωπο κ' ἡ μπότιες μου γλυστροῦσαν.

Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ γυρίσω τὸ κεφάλι μου γιὰ νὰ δῶ

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Τί μελετοῦσε ὁ Βασιλεὺς. Τὸ Κιλκίς καὶ ὁ Βουλγαροκτόνος. Ἡ τανάλια. Τὸ ξάφνιασμα τοῦ Ζακυνθινοῦ. Μέσα στὴ χειμωνιάτικη παγωνιά. Μιὰ ὠραία ἀπάντησις τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Α' κτλ. κτλ.

Ὀλίγους μῆνες πρὶν ἐκραγῇ ὁ ἑλληνοβουλγαρικὸς πόλεμος, ὁ μακαρίτης Σπυρίδων Λάμπρος, ὁ γνωστὸς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἱστορικὸς, ζήτησε μιὰ μέρα ἀκρόασι ἀπ' τὸν Βασιλέα. Μόλις μπῆκε στὸ βασιλικὸ γραφεῖο, εἶδε τὸν Βασιλέα ν' ἀνε σκυμμένος ἀπάνω σὲ κάτι γεωγραφικοὺς χάρτες καὶ νὰ τοὺς ἐξετάζῃ με προσοχή.

— Τί μελετᾶτε αὐτοῦ, Μεγαλειότατε; τὸν ἐρώτησε ὁ Λάμπρος.

— Ὅριστε, ἀπάντησε ὁ Βασιλεὺς, δείχνοντάς του στὸ χάρτη τῆς Μακεδονίας τὸ σημεῖο, ὅπου ἔγινε ἄλλοτε ἡ ἱστορικὴ τριήμερος μάχη, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκυριεύθη τὸ Κιλκίς. Ἀπὸ τὰ ἴδια αὐτὰ μέρη πέρασε ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος καὶ ἀπέκλεισε τοὺς ἐχθροὺς του. Κυττάζω κι' ἐγὼ λοιπὸν πὼς θὰ μπορέσω νὰ σφίξω με τανάλια τοὺς Βουλγάρους!...

* * *

Κατὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1912, στὸ Σαραντάπορο κάποιος στρατιώτης Ζακυνθινὸς, θγαινώντας ἀπὸ τ' ἀντίσκηνό του ἓνα παγερὸ πρῶι τοῦ χειμῶνα, εἶδε πὺ πέρα κάποιον ἐγνωστο πού φοροῦσε μονάχα τὴ φανέλλα του καὶ νιθόταν με κρύο νερό. Ὁ Ζακυνθινὸς μπροστά σ' αὐτὸ τὸ θέαμα δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ φώνηξε κατὰπληκτος στοὺς συναδέλφους του:

— Γ' εἶνε ταῦτος, τζόγιε, μου!... Τὸν θλέπω καὶ τουρτουρίζω!...

— Σκασμός μωρὲ μὴ σ' ἀκούσῃ! Εἶν' ὁ Διάδοχος!... τοῦ φώναξαν οἱ ἄλλοι φαντάροι.

Κ' ἦταν πράγματι ὁ τότε Διάδοχος καὶ κατόπιν Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος.

* * *

Ὁραῖο ἦταν ἐκεῖνο πού εἶπε στὰ 1912 ὁ Βασιλεὺς Γεωργίος στὴ Θεσσαλονίκη εἰς τὸν τότε Διάδοχον καὶ σήμερον Βασιλέα τῆς Βουλγαρίας, Βόριν.

Ὅταν ὁ Βόρις πῆγε στὴ Θεσσαλονίκη, ὁ Γεωργίος τοῦ παρέθεσε γεῦμα. Ἀπάνω στὸ τραπέζι ὁ Γεωργίος τοῦ εἶπε:

— Πολὺ ὠραία πόλις ἡ Θεσσαλονίκη καὶ ἐνδιαφέρουσα.

— Μάλιστα, πολὺ ὠραία, ἐπανέλαθεν ὁ Βόρις.

— Σκέπτομαι νὰ κάμω ἀνάκτορο ἐδῶ καὶ νὰ ἔρχωμαι νὰ μένω ἀρκετὸν καιρὸ.

— Καὶ ὁ πατὴρ μου Φερδινάνδος σκέπτεται νὰ ἀνεγείρῃ ἀνάκτορο στὴ Θεσσαλονίκη, ἀπάντησε ὁ Βόρις πονηρὰ, ὑπονοῶν συγκατοχὴν τῆς πόλεως ὑπὸ Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη, τοῦ ἀπάντησε τότε ἐξυπνότερα ὁ Γεωργίος. Θὰ ἀνεγείρῃ τόσο μεγάλο ἀνάκτορο ἐδῶ, ὥστε νὰ χωρᾷ καὶ τὸν πατέρα σας τὸν Φερδινάνδο, ὅταν ἔρχετα γιὰ νὰ τὸν φιλοξενῶ!...

Κόκκαλο ὁ Βόρις.

ὅτι ὁ κροκόδειλος πού εἶχε θῆ πειὰ ὅλος ἀπάνω στὴν ἄμμο με κυνηγοῦσε με ὅλη του τὴν ταχύτητα.

Τέλος θρῆθηκα ἐν ἀσφαλείᾳ. Ἐπεία τότε ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριά τοῦ κορμοῦ τοῦ δέντρου, με τὰ μοῦτρα καταγῆς, ἐξαντλημένος κυριολεκτικὰ. Σὲ λίγο ὡστόσο ἀνέκτησα τὴν ψυχραιμίᾳ μου. Ἀρπάξα τὸ τουφέκι μου καὶ ξανασκαρφάλωσα στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου. Ὁ κροκόδειλος εἶχε ξαναβουτήξῃ στὸ νερό, ἔχοντας μόνο ἔξω τὸ κεφάλι του.

Τὸ σημάδεψα ἀνάμεσα στὰ δυὸ μάτια καί, μολονότι τὸ χέρι μου ἔτρεφε ἀπὸ τὴν ταραχὴ, ἡ σφαῖρα μου τὸν πέτυχε, γιατί βούλιαξε ἀμέσως σὰν πέτρα.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα τὸν ξαναεἶδα, φόβιο πειὰ, στὴν ἐπιφάνεια, νὰ παρασύρεται ἀπὸ τὸ ρεῦμα.

